

Arrest

**nr. 201 502 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 maart 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 maart 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert op 23 oktober 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus. Hij werd een eerste maal op 26 oktober 2012 bevolen om het grondgebied te verlaten, waaraan hij geen gevolg gaf. Hij diende vervolgens nog drie maal een asielaanvraag in, die telkens negatief werd afgesloten.

1.2. Verzoeker dient op 30 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Die aanvraag wordt op 6 maart 2018 ongegrond verklaard.

1.3. Op 14 maart 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf.

1.4. Op 14 maart 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Verzoeker dient hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, dat met arrest nr. 201.230 van 19.03.2018 wordt verworpen.

1.5. Verzoeker wordt op 16 maart 2018, onder een bijlage 13septies, opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Hij stelde hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De zaak is gekend onder rolnummer 217.707. Met arrest nr. 201.497 van 22 maart 2018 wordt de vordering verworpen.

1.6. Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Hij stelde hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. De zaak is gekend onder rolnummer 217.711. Met arrest nr. 201.501 van 22 maart 2018 wordt de tenuitvoerlegging van het inreisverbod geschorst.

1.7. Op 19 maart 2018 wordt de bijlage 13septies van 16 maart 2018 ingetrokken omdat het een onafgewerkt document betrof.

1.8. Op 19 maart 2018 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden beslissing.

De verwijdering naar Tirana (Albanië) staat gepland op 25 maart 2018.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat er geen belangenafweging werd gemaakt in de bestreden beslissing over zijn familieleven in België of die minstens niet gesteund is op juiste gegevens die beantwoorden aan de vereiste van “billijkheid” of “fairness”. De bestreden beslissing zou geen rekening houden met de vluchtelingenstatus van zijn zoon Beshmir. De andere familieleden zouden eenzelfde gegronde vrees hebben om terug te keren naar Albanië. Een procedure gezinshereniging zou niet mogelijk zijn gelet op de meerderjarigheid van zijn kinderen en de afwezigheid van inkomen van de echtgenote. De verwijzing naar de mogelijkheid om via moderne communicatiemiddelen contact te houden zou onverenigbaar zijn met het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Hij stelt Nederlands als tweede taal te spreken, hij is niet in de mogelijkheid om werk te zoeken aangezien hij geen verblijfsmachtiging in België heeft en zonder arbeidskaart is. Hij betwist “op de kap van zijn kinderen te leven”. Zijn kinderen beschouwen dit als een wederkerigheid voor hun vader die altijd voor hen heeft ingestaan. Hij verwijst ten slotte naar het vonnis van de politierechtbank van Halle en stelt dat hij de geldboete integraal betaald heeft en het rijverbod gerespecteerd.

2.3.2.2. Verzoeker betwist niet dat hij langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, reden waarvoor hij, conform artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Hij betwist evenmin geen gevolg gegeven te hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Hij woont samen met zijn familie, die bestaat uit zijn vrouw LUSHAJ Nazmie (°05/10/1963) en hun drie meerderjarige kinderen LUSHAJ Sari (OV 8586214 °17/01/1994) , LUSHAJ Besmir (OV 6275259 °06/11/1991) en LUSHAJ Anduena (OV 6485638 °16/12/1989). Zijn vrouw en kinderen beschikken allen over een recht op verblijf. Het feit dat zijn familie over een recht op verblijf beschikt opent voor betrokkene niet automatisch een recht op verblijf. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem ook achterna reizen naar Albanië. Betrokkene verklaart dat zijn zonen hem niet achterna kunnen reizen omdat ook zij het voorwerp uitmaken van de bloedwraak. Hij kan dit echter niet concreet staven met bewijzen of documenten. We kunnen verder ook stellen dat betrokkene, door het plegen van een moord, deze bloedwraak zelf enigszins heeft uitgelokt. Hij is dus zelf verantwoordelijk voor het feit dat zijn zonen hem niet zouden kunnen bezoeken of achterna reizen in Albanië. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, hij kan echter de opschorting hiervan vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is met betrekking tot het familiale leven geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn broer (naam niet bekend) zou ook in België verblijven. Hij zou gedurende enige tijd bij zijn broer hebben gewoond omdat er spanningen in het gezin waren. Voor de relatie met deze broer geldt mutatis mutandis hetzelfde in het kader van artikel 8. Vermits betrokkenes gezin hier een legale status heeft gekregen en enkel betrokkene in de illegaliteit vertoeft, gaf DVZ in het kader van de regularisatieaanvraag dd. 30/11/2012 de opdracht om een socio-economisch onderzoek te laten uitvoeren. Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Hijzelf omschrijft dit als ‘ten laste zijn’ van zijn kinderen (bij zijn verklaring in het centrum op 15/03/2018). Het is moeilijk in te zien hoe een volwassen manspersoon in goede gezondheid ten laste zou zijn van zijn volwassen kinderen. Hij is immers in staat om te werken en dus in staat om in zijn eigen onderhoud te voorzien. (...) Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in Albanië, hij heeft er nog vrienden/kennissen/familie (zus) wonen en spreekt nog één van de courante landstalen. Deze elementen zullen een re-integratie in de Albanese maatschappij mogelijk maken. Het belang van de staat bij een goede immigratiecontrole en de strijd tegen de illegaliteit wegen op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met betrekking tot het privéleven evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM te constateren. In een E-mail aan DVZ d.d. 14/03/2018 verzocht de advocaat van betrokkene, Mr. Vincent Neerinckx, om betrokkene in vrijheid te stellen in afwachting van de beslissing m.b.t. zijn procedure gezinshereniging. Deze procedure gezinshereniging in het kader van artikel 40 in functie van zijn zoon LUSHAJ Besmir die beschikt over de Belgische nationaliteit zou op 03/11/2017 opgestart zijn bij de gemeente Zottegem. De gemeente Zottegem is hiervan echter niet op de hoogte, zo blijkt bij telefonische bevraging. Er is dus officieel geen procedure gezinshereniging opgestart. Het staat betrokkene uiteraard vrij om eenmaal terug in het land van herkomst een procedure gezinshereniging op te starten of om op legale wijze terug te komen en alsnog een procedure gezinshereniging op te starten.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit voornoemde motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker heeft een echtgenote en meerderjarige kinderen in België. Met betrekking tot zijn meerderjarige kinderen legt hij geen enkele indicatie voor waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn meerderjarige kinderen een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Dat verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft met zijn echtgenote staat vast.

Verzoeker heeft inhoudelijke kritiek op de vaststellingen van de verwerende partij.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, behoort het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Over “de mogelijkheid om verzoeker achterna te reizen” maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze overweegt: *“Zijn vrouw en kinderen kunnen hem ook achterna reizen naar Albanië. Betrokkene verklaart dat zijn zonen hem niet achterna kunnen reizen omdat ook zij het voorwerp uitmaken van de bloedwraak. Hij kan dit echter niet concreet staven met bewijzen of documenten. We kunnen verder ook stellen dat betrokkene, door het plegen van een moord, deze bloedwraak zelf enigszins heeft uitgelokt. Hij is dus zelf verantwoordelijk voor het feit dat zijn zonen hem niet zouden kunnen bezoeken of achterna reizen in Albanië.”*

Verzoeker maakt met zijn kritiek op de motieven over het privéleven, het leren van één van de drie landstalen, het zoeken van werk en het vonnis van de politierechtbank niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze overweegt: *“Uit dit onderzoek bleek dat betrokkene niet echt moeite doet om te integreren in de Belgische maatschappij zo leerde hij geen één van de drie landstalen spreken, zocht hij geen werk, volgde hij geen opleidingen, en neemt hij niet deel aan het verenigingsleven. Hij leeft bovendien op de kap van zijn kinderen en is voor zijn onderhoud volledig van hen afhankelijk. Hijzelf omschrijft dit als ‘ten laste zijn’ van zijn kinderen (bij zijn verklaring in het centrum op 15/03/2018). Het is moeilijk in te zien hoe een volwassen manspersoon in goede gezondheid ten laste zou zijn van zijn volwassen kinderen. Hij is immers in staat om te werken en dus in staat om in zijn eigen onderhoud te voorzien. (...) Dit wijst telkens op een zeer geringe integratie. Hoewel betrokkene hier al sinds 2012 verblijft (dus bijna 6 jaar) is er dus weinig sprake van integratie. Mogelijk heeft hij wel een sociaal netwerk opgebouwd, hij heeft hier ook familie.”*

Verzoeker betoogt dat het motief dat verzoeker in Albanië een procedure kan aanvatten om legaal verblijf te bekomen een louter algemene en theoretische overweging betreft die niet aannemelijk is, laat staan dat deze door verwerende partij aannemelijk wordt gemaakt. Hij voegt toe dat hij onder inreisverbod staat. De Raad merkt op dat het motief *“Het staat betrokkene uiteraard vrij om eenmaal terug in het land van herkomst een procedure gezinshereniging op te starten of om op legale wijze terug te komen en alsnog een procedure gezinshereniging op te starten”* geen algemene en theoretische overweging is, maar een wettelijke mogelijkheid die steun vindt in de Vreemdelingenwet. Tegen de eventuele, latere weigeringsbeslissing is een beroep mogelijk bij de Raad, waar verzoeker opnieuw zijn grieven met betrekking tot artikel 8 EVRM kan aanvoeren. Het argument betreffende het inreisverbod van twee jaar is niet langer valabel nu de tenuitvoerlegging hiervan is geschorst met arrest nr. 201.501 van 22 maart 2018.

In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat de verblijfsstatus van hem er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker toont niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of onzorgvuldig onderzocht zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve prima facie niet.

Het enige middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. MILOJKOWIC